

un creștin

Psalmi
de dragoste dintâi

un creștin

Psalmi de dragoste dintâi

Oradea, 2021

ISBN 978-973-0-34397-7

un creștin

Psalmi
de dragoste dintâi

Oradea, 2021

1

Toate lucrurile pe care poți pune mâna sunt o declarație de dragoste, iar tot ce poți vedea e o promisiune înnoită-n fiecare moment.

Dumnezeu e dragoste și o declară: *toate darurile acestea, mireaso, sunt ca prăjitura dintre îndrăgostiți.*

Iată-L pe Fiul Meu, zice Domnul. Cel care stă la masă cu tine e Mirele. Uită-te la Mine, mireaso: tot ce se vede e doar prăjitura dintre noi.

Când Eu fac declarații de dragoste, mireaso, ele iau ființă. Uită-te la Mine, nu la daruri, și vei sta cu Mine pe scaunul Meu de domnie.

2

Noi, oamenii, avem două brațe de îmbrățișat.

El, Domnul, are două brațe și o creație:

o briză de mângâiat, o apă de răcorit, o mâncare de savurat,
un parfum de mirosit sau o tihnă de tihnit.

Iar noi mai avem doi genunchi de îngenuncheat,
un cântec de cântat și o rugăciune de rugat.

3

Spune ceva, Doamne, sunt bucuros când Te aud.
Spune ceva, chiar dacă e o mustrare.

Așa cum rupi norii să speli pământul,
așa e și mustrarea Ta. Mă înfricoșează și mă curăță.

Mai bine o mustrare decât să fiu tot în derivă,
să nu știu sigur dacă umblu tot pe căile Tale.

Mustră-mă, dar nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.
Mustrare sau binecuvântare, ordin sau avertizare,

m-aș bucura să Îți aud cuvintele ce-mi satură sufletul.
Spune ceva, Doamne.

4

Sufăr, dar pacea din această suferință îmi spune că e din dragoste.
Pacea Ta îmi spune că tot ce vine de la Tine e bun.

Și mă pot uita la un apus de soare peste peisaj,
la zborul păsărilor spre țările calde sau să miros câmpul după ploaie;
fiindcă având pacea Ta, eu nu sunt totuna cu durerea mea,
iar jugul Tău este ușor. Durerea asta e doar câinele turbat
care latră pe sub poartă. Sufăr, dar sufăr din dragoste,
că n-ai venit încă, Doamne, să fiu cu Tine.

5

Am priceput, Doamne, am priceput că povara Ta
este mai ușoară decât moartea inimii de la fiecare păcat,

că împietrirea ei este precum ai privi lumea din afara vieții:
pasiv, absurd și rece. Însă cu Duhul Tău niciodată nu voi mai fi așa.

Am priceput, Doamne, că nu există noroc, ci numai binecuvântări,
și niciun lucru bun nu se întâmplă de la sine în lumea aceasta.

Cum Te-am putea noi răsplăti, Doamne?

Ce ți-aș putea eu oferi că mi-ai dat aceste daruri și această pricepere?

6

Copiii se nasc cu spiritul treaz, Doamne, căci Duhul Tău veghează-n ei.
Trezește-mă, Doamne, și ajută-mă să veghez!

Am ațipit, Doamne; nu mai sunt sigur ce e păcat și ce e bine.
Trezește-mă, Dumnezeule, până nu încep să cred că Legea Ta nu este dreaptă!

Vreau ca legea dragostei să fie în mine.
Îmi mărturisesc păcatele: iartă-mă și trezește-mă!

Decât să mă pierd fără busola lucidității, mai bine ia-mi toate binecuvântările,
decât să n-am precauția de la nașterea din nou, înăsprește-mi calea.

Fiindcă binecuvântările mi le poți da înapoi însutit,
dar cine poate sta în picioare de Ziua Ta dacă și-a lărgit calea?

Iartă-mă și trezește-mă, Dumnezeule, să văd limpede calea Ta pentru aproapele meu
și pune-n mine starea de veghe, să-mi feresc sufletul de lucrurile care par bune!

7

Să nu mai simt durere, mi-am împietrit inima.

M-am lăsat pietrificat de teamă, să nu mi se mai fractureze sufletul.

Nu mai am lacrimi și nu mai simt nicio tristețe, dar nicio bucurie.

Tu vei șterge din ochi orice lacrimă. Atunci ce lacrimi îmi vei șterge mie?

Aceasta nu este armura Ta. Asta nu e decât o carapace murdară.

Ce țin în stânga nu e scutul credinței, iar în dreapta n-am sabia Duhului.

Cum am ajuns așa departe, Doamne, dacă n-am avut credință?

Tu m-ai dus în brațe. Tu ai făcut lucrurile de care eu trebuia să fiu capabil.

Acesta nu e coiful mântuirii, e o doar umbrelă ciuruită de săgețile Satanei: mintea mea a obosit de gânduri și imagini care nu sunt ale mele.

Că inima mea nu e curată, de aceea. E plină de imagini servite pe ecran.
De-aș fi încălțat cu râvna Evangheliei, aș putea trece și peste un munte de sticlă.

Adevărul nu se află-n mine. Eu știu exact ce vor oamenii să audă.
Nu sunt neprihănit, ci plin de viclenie. Eu știu exact ce vor oamenii să vadă.

Cum am ajuns așa departe, Doamne, dacă n-am avut credință?
Tu m-ai dus în brațe. Tu ai făcut lucrurile de care eu trebuia să fiu capabil.

8

Îmi pare rău că m-am născut.

Nemernicia mea și slăbiciunile mele îmi înroșesc fața.

Sunt o scârbă care știe vorbi ca oamenii.

Păcatele mele îmi părăginesc cuvintele rugăciunilor.

Când El tace, mă topesc, dar când îmi aruncă o privire, îmi vine să mor.

Sau să-mi doresc să nu mă fi născut niciodată.

Mai bine era să nu fiu deloc, ca și cum, pentru o clipă,

El n-ar fi respirat duh de pe una din nările Sale.

Nu era o mare pierdere! Nu sunt decât o pagubă!

Îmi pare rău că nu pot dispărea de rușine.

Îmi pare rău că nu mă pot întoarce

în pânțelele mamei mele sau să pot da timpul înapoi.

Îmi pare rău că nu mă pot aduna într-o singură lacrimă,
apoi să mă usuc și dus să fiu... în nimicnicie!

Dar sunt aici și nu pot dispărea, iar nimicnicia nu există.
Nu am pe nimeni, numai pe Tine, Doamne.

Ce pot face decât tot la Tine să vin? Unde să fug?
Ce pot face decât să mă las tăiat în două de Cuvântul Tău?

Iartă-mă, Doamne.

Iartă-mă.

9

Mi-am pierdut plăcerea văzului,
mi-am pierdut și plăcerea de a auzi.

Culorile și muzica nu mai îmi desfată inima.

Iată, *așa*, păcatele mi-au erodat minimele emoții care mă țineau în viață!

Da, am o inimă curată, măturată, dar goală și erodată.

Dacă ceea ce mă ține în viață e o hrană, e doar o perfuzie.

Ar trebui să îmi găsesc din nou plăcere în peisaje
și culori, în muzica naturii sau în corzi ciupite?

Când mă bucuram de ele, te uitam pe Tine.

Sau ar trebui să mă mut din locul în care le privesc,

până când toate acestea devin decorul
pentru un portret cu Tine?

Cum să fac asta, Doamne?

Cum s-ajung să cred că are vreun rost să mă bucur din nou?

Fiindcă nu mă pot bucura fără să fac bucuria doar a mea.

Decât un asemenea hedonism, mai drept e să trăiesc în vid,

îmi zic. Există o cale îngustă cât o sfoară, o muchie la care se întâlnesc bucuria Ta cu a mea. Dar eu nu sunt acrobatul care poate s-o parcurgă.

Iar în vidul acesta nu pot trage aer în piept și, totuși, nu mor.

E absolut debilitant. Ajută-mă! Să nu caut să inhalez, în schimb, rugină.

Umple-mă cu dragoste, până când capăt acel echilibru,

acel discernământ: dragostea e cea mai înaltă formă de înțelepciune.

10

Mama mea are pielea cafenie, iar tatăl meu, ochi de leu.

Tu știi, Doamne, al cui fiu sunt și de ce mi-e sângele mereu fierbinte.

Precum un tânăr s-ar îndrăgosti de ochii oricărei frumoase, să aibă ce iubi, așa i-a venit și sufletului meu vremea dragostei de Dumnezeu și nu e altul de iubit.

Lovește-mă în coapsă, doar lasă-mă să Te iubesc. Azi Te iubesc altfel decât ieri sau când ne luptăm în lumina apusului altfel decât atunci când îmi îngrijești rănille.

Dragostea asta e ca o nevoie de laudă și închinare;
inima îmi îngână un cântec pe care nu l-am auzit din copilărie.

Pe care dumnezeu l-aș mai putea iubi? Numai cu Tine, dragostea e reciprocă.
Or Tu ești același drăgăstos, dar eu Te descopăr mereu altul.

*Încă nu știi ce e dragostea, îmi spui în fiecare zi, și-n fiecare zi Îți dau dreptate.
Să știi că Eu te-am iubit întâi! Oare tu M-ai iubi dacă n-aș fi atotputernic?*

M-ai putea iubi doar bucurându-te că exist? Dar de-aș fi un neputincios?

Tăcerea Mea poate părea un semn de neputință. De aceea, uneori, tac:

să aflu dacă M-ai iubi și de-aș fi neputincios, gol și sărac.

Cuvântul Meu poate lua ființă, cum altfel să par neputincios decât tăcând?

Doamne, eu știu doar că mie sufletul nu-mi tace:

vreau dragoste agape, agape, agape.

11

Te privesc prin Cuvânt și-ncepi să curgi spre mine ca un râu.

Te privesc prin lentila Adevărului și văd cum poți țese realități și lumi.

Te privesc prin Lege, Îți simt disciplina de bun augur.

Când Te privesc prin Dragoste, înțeleg de ce poți trăi veșnic, fără să Te autodistrugi.

Tu n-ai nicio vârstă, așa cum doi plus doi *dintodeauna* fac patru,

Tu ești un tânăr cu mâinile asprite de tâmplărie și palmele străpunse de cuie.

Abba, Tăticule, gândurile Tale locuiesc în parfumuri care miros ca noapțile indiene!

Și chiar și tristețea are parfumul ei, de aceea n-o ucizi, ci doar îmi ștergi lacrimile.

Creativ ești! Gândurile Tale concură să le dai ființă precum masculii concură să lase pui!

Iar fără Tine, nici întunericul n-ar avea o locuință. Încep să văd și eu că totul este bun.

De ce ai face Tu artă, când orice gând al Tău poate prinde viață?

De ce ai compune Tu melodii, când poți crea harpe vii și inimi care cântă?

De ce să scrii Tu poezii, când, prin Cuvânt, poți preface orice epitet în realitate?
Acum știi de ce nu Te-aș putea scoate din minte: îmi învii chiar și emoțiile uitate.

Tu ești singurul bun de la Sine Însuși. Ești de trei ori aparte, chiar și față de Tine Însuși!
Nu ne-ai făcut pe toți perfecți sau luceferi, să nu ne credem dumnezei.

Abba, Tăticule, gândurile Tale locuiesc în parfumuri care miros ca nopțile indiene!
Și chiar și tristețea are parfumul ei. Încep să văd și eu că totul este bun.

12

E o plăcere rafinată în a îngenunchea în intimitate,
în a spune șoapte în fața unei canapele,
a unui colț de pat sau a unei mese cu o Biblie.
E liniște. Fâșâitul hainelor și respirația clară
îți mută mintea într-o plimbare lungă,
alături de tăcerea lui Dumnezeu,
printr-un parc golit de toamnă și de ruginiu.
Cumva știi, de asemenea, că inima ta s-a copt toată vara,
când îți faci timp de tristețe și de rugăciune.
Pacea lui Dumnezeu locuiește și în cămăruța mea.
Cu această inimă, știi că orice Îți voi cere,
Doamne, îmi vei da. Dar mă satură și tăcerea Ta.

Fiecare profunzime a tăcerii Tale e precum un alt strat
al unei prăjituri cu fructe târzii de pădure,

iar împreună cu Duhul Tău mai adâncim cu nesaț
esențele tari: dragostea sau înțelepciunea Ta, totuna.

Și-ncep să șoptesc: Doamne, cutare femeie a pierdut un copil,
dă-i putere, cutărui coleg i-a crescut un nodul în gât, dă-i...

13

Dumnezeule, dă-mi Duhul Tău sau ia-mă acasă!
Tristețea mi-e mai mare decât orice poftă de a trăi.

Cu toate talentele pe care mi le-ai dat, nimic nu mă animă.
Doar Duhul Tău ar putea înlocui acest sânge vechi din vene.

Dumnezeule, dă-mi Duhul Tău sau du-mă acasă!
Ce altă bucurie de a trăi aş mai putea avea?

Îmi chinui sufletul cu ce a devenit viața în lumea aceasta.
Dacă asta înseamnă viață, nu știu ce e trăirea, nu vreau să mai trăiesc!

Dumnezeule, dă-mi Duhul Tău sau ia-mi duhul meu!
Niciunul din talanții mei nu e o bucurie pentru nimeni.

Sau nu mai văd cum aș putea să-i investesc în lume.

Ce folos am eu în Trupul lui Hristos? Dă-mi Duh Sfânt sau ia-mă acasă!

Îmi doresc ca sensul vieții mele să fi Tu.

Sunt în derivă fără sensul dat de Duhul Tău.

Toarnă peste mine Duhul Tău Cel Sfânt sau ia-mă acasă!

Căci Mângâietorul nu e precum confortul temporar al filozofilor umane.

14

Din orice unghi Te-aș privi, Doamne, ajung la aceeași concluzie:

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt,

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt,

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt,

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt,

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt,

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt,

sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt, sfânt!

Acum înțeleg de ce nu obosesc să se rotească în jurul Tău
făpturile vii și să-Ți spună mereu același vers;

ar fi de prisos să compună altul.

Orice critic va recunoaște că ești *aparte* și va îngenunchea.

15

Credința aceasta e începutul unei povești de dragoste.
Suntem ca pianistul orb ale cărui degete cunosc tot corpul pianului.

Nici eu nu îl văd pe Dumnezeu, dar inima mea știe
unde Îl poate găsi, iar rugăciunile mele ajung mereu la El.

Credința aceasta este ca încăpățânarea de a trăi.
Înoți și-n ape adânci, cu valuri mari și pești alunecoși.

E întuneric. Dar, cunoscându-mă, Domnul mi-a dat o destinație.
Eu nu înot în cerc, deși apa sărată îmi înroșește ochii.

Credința aceasta este o îmbărbătare care înșfacă inima și îi dă pulsul.
Strângem din dinți, trăim sau murim, e mai ușor că nu pentru noi înșine!

Dumnezeu îmi ține spatele și nu Îi voi mai cere semne,
ci să-mi deschidă ochii, să mă facă un port sau un far care iartă furtunile.

Credința aceasta este replica la un *adio*.

Gurile noastre flămânde mai cer o felie de grație și încă una.

Cred în Tine până începe să doară de atâta credință,
cred în Tine, Doamne, chiar și când se sfârșește durerea.

16

Un nor nu se transformă-n pasăre cu aripi,
chiar dacă e-n schimbare mereu, mereu

rămâne nor și glisează de pe un cer pe altul,
până începe să curgă prin fisuri de abur.

Doamne, pe om L-ai făcut să semene cu Tine.
Și-n fiecare chip plin de bunătate se află ceva din Duhul Tău,
așa cum frații poartă fiecare câte ceva din chipul tatălui lor.
Fiecare căpătăm un vers dintr-un refreen ceresc.

Pentru parfum, o floare trebuie să rămână deschisă ca o rană
sau ca brațele tatălui; mai bine răniți decât să ne prefacem în pietre.

Tu mă îmbraci în încercările mele ca într-o haină frumoasă,
numai cu ajutorul Tău trec peste toate. *Oh*, Blândețe!

Inima mea aude o baladă din vechimile vârstei Tale:
Ție Ți-a fost mai dor de noi decât Te vom putea iubi vreodată.

Tu ne-ai iubit întâi și ne-ai făcut să Îți semănăm Ție.
Și-n fiecare chip plin de bunătate se află ceva din Duhul Tău,
așa cum frații poartă fiecare câte ceva din chipul tatălui lor.
Fiecare căpătăm un vers dintr-un refreen ceresc și Îți cântăm.

17

Lasă-mă să Te iubesc cu lacrimile mele,
să curgă când n-am cuvinte să mă rog,
fierbințeala lor să Îți spele picioarele,
să vorbească ele pentru mine, Doamne.

18

Când rostesc *Dumnezeu*, acest cuvânt înseamnă mai multe pentru mine decât *Domine Deus, Zeul Domnitor*.

Înseamnă *El Shaddai*, zeul abundenței, și pricep de ce universul e imens.

Înseamnă *Yehova-Rafa*. Zeul-medic îți spune să-ți iei patul și să umbli.

Înseamnă *Yehova-Tzevaot*. Nu sunt singur, sunt cu Domnul oștirilor.

Înseamnă *Ehyeh*. Numele Lui nu e un substantiv, ci un verb de existență.

El, Eloah, Elohim, Elohai, Adonai...

Ador cuvintele semitice pentru mușchiul lor sonor.

Vorbind ebraica, parcă îmi ies din gură aburi vișinii, cu fiecare silabă.

Știu că suflarea gurii Mirelui duhului meu are mirosul smirnei.

Când Dumnezeu respiră, copiii prind viață, iar trupurile moarte învie.

Suntem respirația lui Dumnezeu, *locuind* o membrană carnoasă de lut.

Cum îl cheamă pe acest Mire? Minunat. Numele Lui e un adjectiv, iar El este Însuși Numele Său precum El este Însuși Cuvântul Său.

Numele Lui este ca o mireasmă vărsată. Pe drept e iubit.

Când rostesc Numele Mirelui, înseamnă multe lucruri pentru mine.

Iar Mireasa Lui e ciocolatie, cum erau locuințele Chedarului.

De aceea, Duhul și Mireasa zic: vino! Și cine aude să zică: vino!

19

Mi L-au luat pe Domnul și nu știu unde L-au pus.
Dar parfumul trecerii Sale pe aici încă persistă în aer.

L-au luat pe Acela pe care-L iubesc, mi-au luat iubitul duhului meu,
mi-au luat Mirele, dar nu ca să-L iubească mai mult decât mine.

Cum a putut duce Tatăl Tău noaptea în următoarea zi? Pentru cine?
Cum a putut alcătui încă o zi, să-i locuim lumina și s-o bem cu ochii?

La moartea unui copil, părinților le stă lumea-n loc. Înțepenește timpul.
Cum a putut țese Tatăl Tău nu una, ci încă trei zile, de când ai murit?

Ce săracă e grădina aceasta fără Domnul! Frumusețile ei
n-au pentru cine să înflorească și se îneacă în propriul nectar.

Întreaga creație se rușinează privindu-se, asemeni copilăriei
rămase fără copiii pe care să-i sărbătorească. Și eu mă rușinez

și n-am șase aripi, am doar două palme să-mi acopăr fața.

Nici hainele nu par să mă acopere. Unde ești, Doamne?

Pe cine cauți? mă-ntreabă un domn. Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu mă voi duce să-L iau. *Marie! Învățătorule!*

Du-te la frații Mei și spune-le: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru. Mă duc, Doamne, le voi spune.

20

E ca și cum cânți. Sunt sigur că acum Duhul Sfânt e cu mine.
Peste ani, amintindu-mi de momentul acesta, va părea
una din amintirile fericite de când am fost copil,
când mă miram de soare și de ploaia caldă,
iar Duhul Sfânt era cu mine toată vara. Mă uit la peisaj:
e același calm, aceeași căldură plutește în aer.

21

Dunamis, puterea Domnului e ca un baros care sfarmă pietre.
Puterea Lui urcă la inimă precum un crescendo urmat de refreen.

Dunamis, puterea Domnului sună ca șapte tunete.
Puterea Lui dărâmă omul vechi, ca o bilă pentru demolări.

Dunamis, puterea Domnului e-n conținutul epic al Scripturii.
Puterea Lui desparte apele de ape și Marea Roșie în două.

Dunamis, puterea Domnului dă la o parte piatra mormântului.
Cu puterea aceasta ne va învia și pe noi. Vino, Doamne!

22

Spune, munte Everest, cum e să fii atât de desprins de lume?
E solitudinea aceasta forma ta de sfințenie sau te-au părăsit toți?

Spune, natură, în ce limbi ciudate foșnești tu și cum Îl lauzi!
Învățați-mă, ceruri, să-I dau mai frumos slavă lui Dumnezeu!

Învățați-mă, oceane, cum după un plonjon prin aerul fierbinte,
mă legănați în răcoare, la fiecare val! Imensitatea voastră

e tocmai minunea voastră. Buzele mi se mișcă, dar Duhul cântă,
printre ele ies păsări și zboară ca scăpate din colivie. Sunt liber.

Sunt liber și, pentru o clipă, văd imaginea de ansamblu. Văd Mireasa.
Cele vechi s-au scurs, iar eu ajung în valuri la poalele Tronului Tău.

Cânt în ritm cu voia Ta. Carnea pare să îmi părăsească chipul,
de bucurie, orice gând despre cele materiale s-a dus

și am uitat că stau pe genunchi. Sunt, în sfârșit(!), ceea ce M-ai făcut să fiu, sunt ca o chitară în mâinile celui mai bun chitarist.

Ciupește corzile sensibile, Duhule! Îndoaie-le și cântă!
Arată-I Tatălui că acesta este instrumentul pe care L-ai făcut

în ziua în care m-am născut. Cântă cu mine emoția de la întâlnirea
Adevărului: acela că ne-ai făcut să luăm parte la bucuria Ta.

Fără Tine, inima mea e un instrument prăfuit, uitat într-un colț.
Fă-mi din emoțiile mele o orchestră și cântă, cântă, cântă!

Doamne, doar moartea mea ne mai desparte?
Cum să ajung mai repede la Tine? Vino, Doamne!

23

Aș vrea să-mi pot închide ochii și imediat să mor.

Dar eu n-am ca El puterea să-mi dau viața și s-o iau înapoi.

Când mă duc la somn, să-ncetez să mai fiu

sau să nu mă mai trezesc deloc, să mă acopere noaptea.

Uneori, aș vrea să nu fi fost deloc, deși niciun păcat nu mă apasă.

Dac-aș putea, în Paradis, în loc de palat, să locuiesc într-o colibă,

dar s-aud aici, în fiecare zi, glasul Domnului, asta aș alege.

Lumina Lui să intre încet pe fereastră, ca și cum locuința inimii

mi-ar fi scaldată în clepsidră, până când razele ar căpăta o textură precum o are nisipul. La ce-ți folosește, Doamne, să taci?

De ce mi-ai luat chiar și lacrimile? Așa mi-e seacă durerea, neunsă.

De ce îmi trimiți pace, în loc să îmi vorbești? De ce numai sleiala

neplânsului mă poate culca s-adorm? Nu vreau să Te uit.
Nu-mi trebuie palate-n cer, îmi trebuie un Tată!

De la Tine Însuți ai hotărât să taci sau din nou caută
Cel Rău zgrunțuri în rugăciunile mele, să nu-mi vorbești?

Există rugăciune perfectă când nimeni care se roagă nu e perfect?
Lasă-l pe câine să mârâie pe sub gard sau zbrobește-i botul!

Dacă ceea ce am eu nu e credință, nu știu cum se crede.
Aș vrea să-mi vorbești sau să pot muri când îmi închid ochii. Mi-e sete.

24

Când e-n șapte tunete, vocea Ta este atât de puternică
încât izbește cu teamă de Domnul, umple cutremurul,
umple gura omului, îndulcește cerul gurii,
iar cuvintele îi pot fi mestecate de inimă precum Pâinea.

Comandă-ne, Doamne! Vocea Ta este atât de puternică
încât din moment în moment ar putea lua ființă
un leu chiar în fața omului sau (sigur) o armată-n marș.
Vocea Ta este precum un infinit cor bărbătesc.

Vocea Ta este atât de puternică încât face să fie lumină.
Vocea Ta le amintește tuturor cine e Împăratul.

Vocea Ta le amintește demonilor al Cui copil e credinciosul.
Vocea ta deschide porțile Locuinței Morții și le închide la loc.

Din vocea Ta sunt țesute hiperbolele psalmistului.
Munții curg. Mările seacă. Cerul se face sul.

Și astea sunt doar marginile lucrărilor Sale!
Dar cine îi va auzi întregul plan? El, Domnul și Mângâietorul.

25

Iată-Mă, trimite-Mă! a răspuns, iar toată creația va afla
că lucrul cel mai sigur nu e moartea, ci e dragostea

dintre Tată și Fiul: Fiul iubește pe Tatăl și I se supune,
iar Tatăl a făcut pentru Fiul Său toate lucrurile.

Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încât a vrut să fie ca noi.
A vrut să se nască în lume, ca noi să ne putem naște din nou.

Într-un corp ca aceasta a coborât Hristos să locuiască.
Fiind om, e ușor să uiți că-n acest lut trăiește un suflet.

Magii au știut că e vremea pentru un alt fel de rege.
Când copilul creștea în înțelepciune, tăcerea Lui era de aur.

Magii au crezut că e vremea pentru un alt mare preot.
Preoția copilului creștea, cuvintele Lui miroseau a tămâie.

Magii au simțit că e vremea pentru un alt fel de om.
Când copilul râdea, râsetele Lui erau ca o baie de smirnă.

Nu doar magii, și Irod voia să-l întâlnească pe copil.
Dar dacă i-ar fi întrebat cine e, poate ei i-ar fi spus o ghicitoare.

*Numele Lui e o poezie compusă dintr-un singur cuvânt.
Numele Lui este o armată formată dintr-un singur soldat.*

*Numele Lui este singurul lucru valoros de sub cer.
Numele Lui este mai mare decât al tău, Irod cel Mare.*

La vremea potrivită, Dumnezeu S-a dezbrăcat de glorie
într-un copilaș cu pielea măslinie, care nu se temea de întuneric.

Iată-Mă, trimite-Mă! a răspuns, iar toată creația va afla
că lucrul cel mai sigur nu e moartea, ci e dragostea.

Oare tu azi ce crezi că e mai sigur:
că murim sau că suntem iubiți?

Nu e nimic nou sub soare, ce-a fost, va mai fi,
pe vremea recensământului a venit Isus și tot așa va reveni.

26

În rai, nu mai sunt mituri. Nimeni nu crede
că lucrurile ar putea fi mai bune altfel.

Fumul heruvimului care-și hrănise astfel de iluzii
se ridică pentru totdeauna, ca un fuior.

Morții i s-au stricat armele de la atâta căldură.
Răul devenise imposibil pentru sfinți.

Răzbunarea nu va fi mai mare decât bucuria,
pentru sfinți nu mai contează damnații.

După ce ești ridicat deasupra pământului, în nori,
nimeni nu-și aduce aminte păcatele nimănui.

Emoții uitate îți amintesc că acasă ești cu Dumnezeu.
Și parcă ți-a reînceput tinerețea, chiar a reînceput cu adevărat.

Iar viața ta, o eternitate, plăcere pentru Tatăl.
Toți sunt îndrăgostiți de tine și tu de toți.

Doar pe Dumnezeu îl poți iubi mai mult.
Cele vechi s-au dus.

Binecuvântat să fie Numele Domnului!

ISBN 978-973-0-34397-7

9 789730 343977